

## יעקב – יענקלה שרון ז"ל

1939-2023

קיבלתי חינוך חילוני יחד עם זה, בבית חגגו את כל החגים. בפסח, אימא הייתה מחליפה את כל כלי האוכל לכלים של פסח, היא הדליקה נרות שבת ובחנוכה הדלקנו חנוכייה. בגיל 13 עליתי לתורה בבית הכנסת כאשר את חגיגת בר המצווה עשו לי בבית, למשפחה בלבד. אני זוכר שהתרגשתי אז מאד ואפילו רעדתי קצת.

אתה שואל מה זה בשבילי להיות יהודי בקיבוץ, התשובה קלה, פשוט להיות בן אדם נורמאלי.

אחרי בר המצווה התחלתי לחשוב על החיים בקיבוץ. מהפעילות בתנועה, התרשמתי מהקיבוץ לטובה וצורת החיים הזאת נראתה לי נכונה. הורי קיבלה את הרעיון הזה בטבעיות. ובגיל 16 הצטרפתי לחברת נוער שזו הייתה הדרך להצטרף לקיבוץ.

כבר ביום הראשון בקיבוץ, סידרו אותי לעבודה בהעמסת עופות – חוויה! ובסך הכל הסתגלתי לחיים החדשים מהר מאד, לא היו לי קשיי קליטה, לא היה שום רגע שרציתי לחזור לבית בעיר. ואת הקשר עם המשפחה שמרתי על ידי מכתבים.

בצבא שרתתי בנח"ל ועם השחרור, שיניתי את שם משפחתי לשרון וגם חזרתי לקיבוץ.

בחיי הקיבוציים עבדתי במספוא בבריכות הדגים, הייתי נהג של הטיולית ושל משאיות אחרות, ב-1978 נבחרתי להיות אקונום של הקיבוץ ומ-1986 אני מנהל המחסן בלוג.

עד כאן מעובדת השורשים של זמר.

שרה"ה ויענקלה התחתנו בתקופת ההמתנה שלפני מלחמת ששת הימים, זה היה בל"ג בעומר כשהתאריך הלוועזי היה 28 במאי 1967 שזה בדיוק היום לפני 56 שנים.

בארכיון שמורות תוכניות רבות של אירועי תרבות וחגים חגים שיענקלה היה מופיע בהם בתפקידים שונים, כשחקן וכמצחיקן, הוא היה מצחיק מאד משום שסיפר את הבדיחות ברצינות. הוא גם היה כוכב ב"להקת הבצורת" ביחד עם אורי שיפר ועמוס גל זיכרוןם לברכה ועם עוד חברים טובים שחיים איתנו עד היום.



וזוהי מה שסיפר יענקלה לעבודת השורשים של זמר (הבן השלישי שלהם)

נולדתי ב-16 לפברואר 1939 בתל-אביב לכרמלה ואפריים שרנסקי. אימא הייתה עקרת בית ואבא עבד ב"סולל בונה". כשהייתי בגן, גרנו במושב רישפון וכשהתחלתי ללמוד עברנו לחולון.

עם חבריי שיחקתי אז: הקפות, בנדורות ומשחקי כדור. מכיתה ה' הייתי בתנועת הנוער "השומר הצעיר", הפעילות שם מילאה את כל הזמן הפנוי שלי, היו פעולות עם המדריכים, היו מסיבות ליל שישי, טיולים ומחנות.

אחד האירועים החשובים בחיי היה ההכרזה על הקמת מדינה יהודית, אני זוכר איך כל האנשים יצאו לרחובות, שרו ורקדו עד השעות המאוחרות של הלילה.

אחרי השמחה הזו אני זוכר את מלחמת השחרור אנחנו גרנו אז בחולון שהייתה עיר קטנה ליד תל אביב. כל הקרובים שלנו מתל-אביב באו לגור אצלנו בבית בגלל שהם פחדו שיפציצו את תל-אביב. אני זוכר שיום אחד באו שני מטוסים גדולים של המצרים והפציצו את תל-אביב ופתאום, בפעם הראשונה, ראינו מטוס קטן שלנו והוא הפיל את שני המטוסים המצריים. אחד המטוסים נפל ליד הבית שלנו וכל הילדים רצו לראות את שברי המטוס.

## יענקל'ה שרון ז"ל - המשך...

### שירה:

"בין ברושים יורד הערב  
הסתכלי הצל קרב אלינו  
יחפים נלך בשדות השלף  
כי היום יפתי עובר..."

שרתי את השיר הזה כדי לספר שכותב השיר, **יעקב שבתאי**, הוא בן דוד של יענקל'ה שלנו, ושניהם קרויים על שם אותו יעקב – סבא שלהם. וגם כדי לספר שגם יענקל'ה שלנו ידע לכתוב הוא כתב מקמות קצרות לערבי תרבות בקיבוץ, לעלון וגם ובשעות הצורך.

למשל, כשהיה אקונום הקיבוץ (מה שנקרא בעירונית "מנהל מזון ומשקאות") הוא קיבל מכתב תלונה מעובד "לוג" (מפעל הפלסטיק של הקיבוץ) צעיר שהתלונן על רמת ארוחת הלילה שהוכנה להם

וזו התשובה שיענקל'ה כתב לו:

לכבוד עובד לוג הצעיר, החדש והמסכן,  
שאינך מפסיק אף רגע להתאונן.  
הייתי מציע שנעשה הכרות  
תקבל ממני פתק ותלך ל... מזכירות.  
ושם תבוא וישמעוך ברצון  
ובוודאי ישלחו אותך לאיזה פנסיון  
כי פניך נפולים ואתה נראה רע  
וכדאי שתבריא קצת, מה זה נורא?  
ואז לאחר שתאכל וקצת תשמין  
ותחזור הביתה (אני מאמין).  
תיגש אל הוריך ותשמע קצת סיפורים  
איך שעבדו וחיו באותם הימים.  
איך לאחר יום עבודה ארוך, ליבם היה מתרונן  
ולא נשאר להם זמן או שלא רצו להתאונן  
אך דבר אחד הייתי מיעץ לך בחור חביב,  
פקח עינך והסתכל סביב  
ואם בעיר תרצה לחיות ידידי הנאור  
אצל ארליך תרגיש מהר ת' צינור  
אך שם לא יהיו טענות ומענות  
ותדע להעריך ת'ביצים הקשות  
ואסיים באיחולים  
שתהיה לי בריא ושתעבוד קצת יותר טוב  
מהאחראי על המזון באשדות יעקב...

כאמור יענקל'ה עבר כמה ענפים בקיבוץ בכולם  
הוא היה מסור וחרוץ מאד ויחד עם זה, במקביל,

הוא היה כל הזמן, יד ימינה של שרה'ה אשתו  
ואם ארבעת ילדיהם: עונה לטלפונים, דואג  
להדפסת שירונים, סוחב הפסנתר החשמלי  
ובשעת הצורך גם סוחב הרמקול והמיקרופונים  
ומעבר לכל זה, אחרי שעות העבודה הרשמית,  
היה נוהג אותה, הלך וחזור משעות אחר  
הצהריים ועד השעות הקטנות של הלילה, ובבוקר  
מתייצב לעבודה.

ב – 1991 בראיון לכבוד חגיגת בר המצווה של  
מועדון הזמר עמק הירדן, שואלת **המראיינת רות**  
**זקצר:** במתח שאת חיה, בציפיות, באכזבות,  
צריך שיהיו חברים, יש לך?

**שרה'ה:** יש לי את יענקל'ה. את מי שצריך  
להעריך זה את יענקל'ה, עליו נופל הנטל, לולא  
הוא, מזמן הייתי מפסיקה. הוא אומר תמיד שיש  
בי כישרון גדול ודוחף אותי לניצול הכישרון הזה.  
אני נעדרת מהבית והוא מטפל כל כך יפה  
בילדים. ואני פעמיים בשנה אומרת לעצמי  
"בשביל מה אני צריכה את כל זה" וכאשר יש את  
יענקל'ה – יש כוח להמשיך

ב – 1993 אחרי הופעתה באירוויזיון היא רואיינה  
בעיתון הקיבוצי "הדף הירוק"

**מראיינת:** "... זה מוביל אותי ישירות ובאופן  
אוטומטי אל שרה'ה שרון, או יותר נכון, לאיש  
שאינה, הלו הוא יענקל'ה. באשדות יעקב איחוד  
ידוע יענקל'ה שרון כאיש צנוע, חרוץ, ביקורתי ולא  
אוהב במיוחד להתראיין. זאת סיבה שהתחנן בפני  
לעזוב אותו ולהסתפק בפרסומים על אשתו.

**יענקל'ה:** תעזבי אותי בצד, אני לא הכוכב,  
שרה'ה הכוכב.

**המראיינת:** אבל אתה כל הזמן לצידה ובסופו של  
דבר גם תשלם את המחיר.

**יענקל'ה:** אני כל הזמן רק משלם את המחיר, אף  
פעם לא משלמים לי ובעצם אני לא גומר את  
החודש.

**המראיינת:** אז איך מתחלקת העבודה בינכם?  
כביסה אתה זורק? לילדים אתה דואג?

## יענקל'ה שרון ז"ל - המשך...

**יענקל'ה:** לכביסה אני דואג, אבל גם שרה'ה זורקת. לילדים אני דואג וגם שרה'ה. חבילות לבן בצבא, שרה'ה שולחת. הבית מתפקד כי היא מוצאת זמן לכל דבר"

**מראיינת:** ואיך אתה על תקן של מעביר ביקורת, יועץ מאזן?

**יענקל'ה:** אני יודע שהיא עושה הכל הכי טוב שהיא יכולה. זה כמובן לא מפריעה לי להעיר ולבקר אבל אני מצידי משתדל לעזור ולא להפריע...."

יענקל'ה חי באשדות יעקב 67 שנים מלאות עבודה, תרבות, ומשפחה.

נוח בשלום על משכבך אדם איש רציני, מצחיק, חרוץ ואוהב

יהי זכרך ברוך!

**בשם בית אשדות יעקב**

**יונתן אלטר**

